

Arrest

nr. 291 316 van 30 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2002.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 april 2022. Op 20 april 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 augustus 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

Op 13 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger. U bent geboren en getogen in Teheran, Iran. Uw ouders, twee broers en vier zussen wonen nog steeds in Iran. U vertrok eind 2018 als minderjarige uit Iran omdat de algemene situatie daar moeilijk was. U had geen Iraanse verblijfsdocumenten waardoor het moeilijk was om er te studeren of te werken. U zag geen toekomst in Iran.

U reisde vanuit Iran, via Turkije naar Griekenland waar u aankwam op het eiland Lesbos. Hier leefde u drie maanden op straat alvorens u een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd ondergebracht in Section, een plaats voor minderjarigen op Lesbos. U wilde eigenlijk geen asiel aanvragen in Griekenland, maar u kon het eiland als minderjarige niet verlaten zonder een asielaanvraag in te dienen. U werd geïnterviewd door de Griekse asielinstanties en ontving 15 dagen later een positieve beslissing, namelijk vluchtelingenstatus.

U was op Lesbos getuige van de branden, waarbij u verkoolde lichamen zag liggen. Zes maanden na uw positieve beslissing werd u overgeplaatst naar Kastelia, in de omgeving van Thessaloniki, waar u werd ondergebracht in een hotel samen met andere vluchtelingen. Twee of drie weken na uw aankomst in Kastelia werd u op een avond in uw kamer benaderd door drie Pakistanen die ruzie met u maakten omwille van een spel kaarten. U werd door hen geslagen. De assistent van het centrum kwam tussenbeide. Enkele uren later kwamen dezelfde Pakistanen opnieuw naar de kamer van uw vrienden en u, waarna er gevochten werd. Een vriend van u gaf één van de Pakistanen een slag op zijn oog. De politie kwam ter plaatse en twee Pakistanen en u werden gearresteerd. U moest één maand in de cel blijven. Nadat u vrijgelaten werd, verhuisde u naar Eshistol, een opvangcentrum in Athene waar u 7 of 8 maanden verbleef. Toen u hier woonde, kreeg u het nieuws dat u uw identiteitskaart mocht gaan ophalen. Toen u dit ophaalde vroeg u onmiddellijk een paspoort aan. Op dat moment begon de quarantaine omwille van COVID-19 en werd u naar een opvangplaats voor minderjarigen in Umenia gestuurd. In Umenia wonen veel Pakistanen en u kwam op straat twee van de drie Pakistanen tegen waar u in het opvangcentrum van Kastelia mee gevochten had. Zij dreigden u te vermoorden als ze u nog eens zouden zien. U voelde zich mentaal niet goed, voelde zich niet veilig en besloot om Griekenland te verlaten. U vertelde uw voogd niet over de dreigementen en diende evenmin klacht in bij de politie. Toen u in Umenia verbleef, ontving u uw paspoort.

Met financiële hulp van uw nicht die in Duitsland woont, kocht u een vliegtuigticket van Athene naar België en vier dagen na ontvangst van uw paspoort vloog u van Griekenland naar België met uw Griekse identiteitsdocumenten. U sliep enkele dagen in een park in Brussel waarna u op 20 april 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op aanraden van een vriend verklaarde u bij aankomst in België dat u minderjarig was en dat u nog geen verblijfsstatus had in een ander Europees land.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw vader en een kopie van uw Griekse identiteitsdocumenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac search result d.d. 20/04/2022, documenten uit Griekenland in groene map), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling werd door u weerlegd tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst, vraag 3.4 en 3.5) waar u beweerde geen asielaanvraag gedaan te hebben in Griekenland. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u echter toe dat u hierover gelogen had op de DVZ en waarna u erkent dat u in Griekenland de vluchtelingenstatus verkreeg (CGVS notities persoonlijk onderhoud van 5 augustus 2022, p. 7).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat

erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties - zoals drie maanden op straat leven na

aankomst op Lesbos en getuige zijn van brandstichting met dodelijke gevolgen (CGVS, p. 8, 9 en 17) - moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden.

Waar u aanhaalt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, met de dood bedreigd werd door enkele Pakistanen nadat ze u – na een eerdere vechtpartij in het opvangcentrum van Kastelia – opnieuw op straat tegen kwamen in het centrum van de stad Umenia (CGVS, p. 9 en 14), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde autoriteiten, noch van de aan u toegewezen assistente in het opvangcentrum (CGVS, p. 15-16), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Voorts verwijst u in het algemeen naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren (CGVS, p. 17). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw toenmalige minderjarigheid, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u evenmin aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat u opmerkte dat u in Griekenland niet zou kunnen studeren en dat er geen werk is in Griekenland (CGVS, p. 17 en 18). Gevraagd of u probeerde om werk te vinden in Griekenland verklaart u echter dat u dat niet deed en dat u uw paspoort ontving toen u meerderjarig werd en vier dagen later in Athene op het vliegtuig stapte naar België (CGVS, p. 17-18). Uit uw verklaringen blijkt dus geenszins dat u geprobeerd heeft om in Griekenland werk te zoeken of eventueel de intentie had om een studie aan te vangen. Bovendien verklaarde u meermaals dat u nooit van plan was om in Griekenland te blijven, maar dat u verplicht werd om internationale bescherming aan te vragen op Lesbos omdat u anders het eiland niet mocht verlaten (CGVS, p. 8, 9, 11 en 17). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen of uw rechten er te doen gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De kopie van de taskara van uw vader bevat louter informatie over uw vaders identiteit, hetgeen hier niet ter discussie staat. De kopie van uw Griekse verblijfskaart en uw Grieks vluchtelingenpaspoort bevestigen dan weer dat u reeds een beschermingsstatus kreeg toegekend in Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”

2. Over de rechtspleging

Bij beschikking van 22 februari 2023 op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

De verwerende partij heeft op 28 februari 2023 aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt met daarbij een samenvatting en de weblinks naar de volgende rapporten: *Country Report: Greece. Update 2021*, gepubliceerd door AIDA/ECRE van mei 2022; *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken in juni 2022 en *Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2022.

De verzoekende partij heeft op 1 maart 2023 aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt met daarbij een samenvatting van volgende rapporten (deze werden ook als stukken toegevoegd):

- AIDA rapport, *"Overview of the main changes since the previous report update"*, 30 mei 2022;
- AIDA rapport update, *"Housing Greece"*, 30 mei 2022;
- AIDA rapport update, *"Access to the labour market"*, 30 mei 2022 ;
- AIDA rapport update, *"Health care Greece"*, 30 mei 2022.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), alsook de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Na een theoretische uiteenzetting met betrekking tot artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet betoogt de verzoekende partij dat zij bij terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt. Vervolgens stelt zij dat ze verteld heeft over haar problemen en haar vrees, maar dat ze geen enkele ondersteuning kreeg van de Griekse autoriteiten en zelfs in tegendeel voor een maand in de cel belandde. Zij kreeg volgens haar verklaringen ook niet de kans om de Griekse taal te leren. Zij moest in Griekenland in erbarmelijke omstandigheden leven en werd mishandeld zonder dat iemand naar haar omkeek. Op geen enkel ogenblik werd er onderzocht in welke omstandigheden zij terecht zal komen en of zij nog bescherming geniet in Griekenland. De verzoekende partij gaat verder met te stellen dat zelfs als zij internationale bescherming geniet in Griekenland, zij zich er niet op kan beroepen aangezien de Griekse autoriteiten vluchtelingen aan hun lot overlaten en verwijst hierbij naar twee arresten van de Nederlandse Raad van State waarin verwezen wordt naar de wetswijziging in Griekenland van maart 2020. Daarnaast blijkt dat teruggekeerde statushouders die niet meer in het bezit zijn van hun verblijfsvergunning soms maanden moeten wachten tot er een nieuwe vergunning wordt afgegeven waardoor zij moeilijk toegang hebben tot huisvesting, sociale voorzieningen, zorg en de arbeidsmarkt. Zij lopen een reëel risico om in een situatie te belanden die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Vervolgens verwijst de verzoekende partij onder andere uitgebreid naar het AIDA rapport van 2021 inzake materiële voorzieningen, het bekomen en verlengen van een verblijfstitel, huisvesting en de toegang tot zorg, werk en onderwijs alsook naar rechtspraak van de Raad en het EHRM en besluit dat de mensenrechten in Griekenland niet meer gegarandeerd kunnen worden en verzoekende partij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die zij verkregen heeft in Griekenland. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

3.3. Doorheen haar verzoekschrift verwijst verzoekende partij naar volgend rapport en voegt er de link van toe:

- AIDA, *"Country Report: Greece, 2020 update"*, juni 2021.

3.4. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- Arrest nr. 202005934/1/V3 van de Nederlandse Raad van State;
- Arrest nr. 202006295/1/V3 van de Nederlandse Raad van State;
- *"Addressing the protection gap in Greece"* van 21 juli 2021;
- Amnesty International, *"Greece 2020"*.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

4.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij op 23 januari 2019 internationale bescherming heeft verkregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (administratief dossier, map 7, landeninformatie). De verzoekende partij brengt een kopie van haar Griekse verblijfsvergunning bij waaruit blijkt dat zij erkend werd als vluchteling. Op de verblijfsvergunning staat aangegeven dat deze uitgereikt werd op 7 mei 2019 en geldig is tot 6 mei 2022. De verblijfsvergunning was dus reeds vervallen op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd.

De Raad licht in dit verband toe dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds, *in casu* de vluchtelingenstatus die aan verzoekende partij werd verleend, en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Haar verblijfsvergunning is echter wel vervallen.

4.3. In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de

werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat de betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

4.4. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij in wezen vreest dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en dat zij zich niet (langer) zal kunnen beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Griekenland.

De taak van de rechter is in deze door het Hof van Justitie duidelijk bepaald in de relevante rechtspraak.

Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

4.5. Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Beide partijen hebben verschillende actuele rapporten bijgebracht opgesteld door gespecialiseerde organisaties, maar ook van de Nederlandse overheid. Deze rapporten belichten en bespreken de situatie van begunstigten van internationale bescherming in en, na verblijf elders buiten het Griekse grondgebied, bij terugkeer naar Griekenland.

De bijgebrachte algemene landeninformatie geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werk(loosheid) en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorg. Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan, dat zij hierbij hindernissen van administratieve en bureaucratische aard moeten overwinnen en dat statushouders – onder wie zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van geldige verblijfsdocumenten – worden geconfronteerd met belemmeringen inzake toegang tot socio-economische rechten en dit voor een mogelijk lange periode. Dit maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Uit het verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022, komt naar voren dat de situatie voor terugkerende statushouders naar Griekenland in zijn algemeenheid moeilijk is. Zij worden geconfronteerd met aanzienlijke bureaucratische obstakels. Het verkrijgen en verlengen van de benodigde documenten zijn veelal lastig, terwijl die documenten nodig zijn voor de toegang tot huurwoningen, betaalde arbeid, gezondheidszorg, onderwijs, het ontvangen van sociale uitkeringen en het openen van een bankrekening. Een gebrek aan kennis van de Griekse of Engelse taal werkt voor veel statushouders in hun nadeel op de competitieve arbeidsmarkt. Statushouders worden geacht 30 dagen na statusverlening de asielopvang te verlaten, waarna zij zelf verantwoordelijk zijn voor het vinden van huisvesting. Het rapport beschrijft dat de mogelijkheden voor huisvesting voor statushouders zeer beperkt zijn en dat zij het risico lopen dakloos te worden. In het ambtsbericht wordt op pagina 32 aangegeven dat: *“Meerdere bronnen concluderen dat statushouders in een slechtere positie verkeren ten opzichte van personen die nog in de asielprocedure zitten. Zo zijn er voor statushouders minder opties als het gaat om huisvesting in vergelijking met asielzoekers.”*

De beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Het voorgaande neemt evenwel niet weg dat er sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4.6. *In casu* ligt de situatie voor van een eenentwintigjarige man. Er liggen geen specifieke elementen voor waaruit een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken, behalve het feit dat de verzoekende partij als niet-begeleide minderjarige in Griekenland is aangekomen, maar ondertussen meerderjarig is. Volgens haar verklaringen is zij in Griekenland op het eiland Lesbos aangekomen in oktober 2018. Ongeveer vijftien dagen na het interview met de Griekse instanties heeft zij internationale bescherming verkregen, namelijk de vluchtelingenstatus. Zes maanden na haar positieve beslissing is zij van Lesbos overgeplaatst naar Kastelia waar zij met andere vluchtelingen ondergebracht werd in een hotel. Zij geraakte daar in een gevecht met enkele andere vluchtelingen en werd gearresteerd waarna zij een maand in de cel moest blijven. Nadat zij vrijgelaten werd, verhuisde zij naar Eshistol, een opvangcentrum in Athene, en tijdens haar verblijf daar mocht zij haar identiteitskaart ophalen en vroeg meteen ook een paspoort aan. Door de uitbraak van COVID-19 werd verzoekende partij overgebracht naar een centrum voor minderjarigen in Umenia. Zij verklaart dat zij daar bedreigd werd door de mensen met wie zij in Kastelia gevochten had, voelde zich niet veilig en besloot Griekenland te verlaten met behulp van de financiële steun van haar nicht die in Duitsland woont. Zij vloog vanuit Athene naar België en vroeg hier op 20 april 2022 internationale bescherming aan.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat artikel 4 van het Handvest identiek is aan artikel 3 van het EVRM. Beide bepalingen luiden: “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Artikel 52.3 van het Handvest bepaalt dat de rechten vermeld in het Handvest die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte hebben als die welke er door het EVRM aan worden toegekend. Artikel 53 van het Handvest herinnert er verder aan dat de bepalingen van het Handvest niet mogen worden uitgelegd als zouden zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Unie, de Gemeenschap of alle lidstaten partij zijn, met name het EVRM, alsmede door de grondwetten van de lidstaten. De Raad acht het bijgevolg nuttig om in te gaan op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het bereiken van de “*bijzonder hoge drempel*” bij het beoordelen van het risico op een verregaande situatie van materiële deprivatie, zoals vermeld in het arrest Ibrahim.

Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de aangeklaagde behandeling een minimum aan ernst te bereiken opdat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale effecten en eventueel het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Artikel 3 houdt niet in dat de verdragsluitende partijen verplicht zouden zijn om iedereen binnen hun jurisdictie met een woning te voorzien, noch dat de staten er op algemene wijze toe verplicht zouden zijn om vluchtelingen financiële steun te verlenen teneinde hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Het EHRM hecht evenwel belang aan de status van asielzoekers als een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep die speciale bescherming nodig heeft. Een situatie van extreme materiële armoede kan een probleem vormen in het licht van artikel 3, wanneer deze volledig afhankelijk was van staatssteun, en geconfronteerd wordt met onverschilligheid van overheidswege en die in een ernstige situatie van ontbering terechtkomt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij over internationale bescherming beschikt, namelijk de vluchtelingenstatus en dat haar verblijfsvergunning reeds sinds 6 mei 2022 vervallen is. Dit wordt door de verwerende partij *in casu* niet betwist.

De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat het AIDA-rapport ook de problemen uiteenzet die personen die internationale bescherming hebben bekomen in Griekenland en terugkeren naar

Griekenland ondervinden voor het bekomen en verlengen van hun verblijfstitel en alle daaraan gekoppelde rechten.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat voor de wetswijziging die in werking is getreden in januari 2020 aan alle begunstigden van internationale bescherming een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar werd uitgereikt, terwijl sinds deze wetswijziging aan personen met de vluchtelingenstatus een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar wordt uitgereikt en aan personen met subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsvergunning van één jaar (AIDA, p. 229). Verder blijkt uit dit rapport dat personen die niet meer beschikken over een geldige verblijfsvergunning geconfronteerd kunnen worden met zeer lange wachttijden voor het opnieuw uitreiken of verlengen van de verblijfsvergunning en andere documenten die noodzakelijk zijn voor het effectief uitoefenen van hun rechten als begunstigde van internationale bescherming en dat personen die terugkeren vanuit een andere EU-Lidstaat geen documenten krijgen in afwachting van het (opnieuw) uitreiken/verlengen van hun verblijfsvergunning. Verder blijkt uit de landeninformatie dat ook deze personen, na terugkeer vanuit een andere EU lidstaat als gevolg hiervan een groot risico lopen dakloos te zijn gedurende een lange periode (AIDA, p. 230).

Het al dan niet beschikken over een geldige verblijfsvergunning is een belangrijke factor met betrekking tot het risico dat statushouders in Griekenland lopen dakloos te zijn en desgevallend in een situatie van verregaande materiële deprivatie te belanden. Er blijkt ook dat dit eveneens het geval lijkt te zijn voor statushouders die er terugkeren vanuit een andere EU lidstaat. Uit de verklaringen van de verzoekende partij kan bovendien niet blijken of zij over een netwerk beschikt in Griekenland dat haar in staat kan stellen om, in geval van terugkeer, mogelijk lange periode voor de verlenging van haar verblijfsvergunning te overbruggen. Hier werd door verwerende partij ook niet verder naar geïnformeerd tijdens het persoonlijk onderhoud waardoor hierop geen zicht geboden wordt. Voorheen verbleef zij namelijk in centra ingericht voor minderjarigen en werd haar een voogd toegewezen die haar steunde in de uitoefening van haar rechten. Het is echter niet duidelijk in welke situatie zij terecht zal komen nu zij meerderjarig is en geen beroep meer kan doen op de faciliteiten die ter beschikking stonden toen zij als niet-begeleide minderjarige in Griekenland verbleef.

Gelet op het geheel van de voorliggende elementen – met name de door de beide partijen bijgebrachte actuele en nieuwe landeninformatie, waaruit onder meer blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland verslechterd is en erg precair kan zijn, waardoor zij in erg moeilijke en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp, alsook het feit dat er geen duidelijkheid bestaat over of verzoekende partij over een netwerk of financiële middelen beschikt om een mogelijk lange periode tot verlenging van haar verblijfsvergunning te overbruggen, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in/bij terugkeer naar Griekenland aangewezen nu haar verblijfskaart verstreken is. Er kan immers niet worden uitgesloten dat de verzoekende partij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De Raad is dan ook van oordeel dat gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen eigen aan dit dossier, door de verwerende partij niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan de verzoekende partij is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat er geen reëel risico zou zijn op een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of op een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Bijgevolg kan op dit ogenblik in deze zaak niet worden vastgesteld of de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gelezen in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie, al dan niet strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, dienen bijgevolg de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 september 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS